

חַת־ת לַיּוֹם רֵאשׁוֹן פְּרִשְׁתָּת כִּי תֵצֵא ג' אֶלּוּל ה'תשפ"ג - שְׁנַת הַקְּהֵל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / ראשון עם רש"י

היום לומדים על שלושה עניינים: אשת יפת תאר, הבכור בן השנואה, בן סורר ומורה

אשת יפת תאר: כשבני ישראל הלכו להלחם נגד הגויים, הם היו לפעמים מנסים למנוע מהם להלחם פראוי. הגויים נסו לגרום להם לחשב על דברים שהיצר הרע רוצה, במקום על המלחמה שהיו צריכים להלחם.

אחת הדרכים שהיו משתמשים בה להחזיק אישה יפת תאר ליד מקום המלחמה כדי שחילי בני ישראל ירצו להתחתן איתה במקום להלחם.

משה רבנו אומר לבני ישראל מה לעשות אם קורה כזה דבר, וה"פוטנט" שיכול לעבוד כשהיצר הרע מנסה להתחכם אתנו.

במקום לעשות דברים תכף ומיד, החיל צריך להביא את האשה לבית שלו ולא לתת לה שום דבר שיגרם לה להראות יפה, להפק, עליו לעשות דברים שגורמים לה להראות לא יפה. אם הוא עדין רוצה להתחתן איתה אחרי חדש, מתר לו. ואם הוא משנה את דעתו מאחר יותר, הוא לא יכול להשאיר אותה אצלו בשפחה וצריך לשלוח אותה לחופשי לאן שהיא רוצה ללכת.

זהו פוטנט טוב גם עבורנו- אנו יכולים להפעיל את כח האתכפיא- לומר ליצר הרע שלנו לחכות קצת! לפעמים זה מספיק עבורנו לשים לב שאנו כבר לא רוצים כל כך את הדבר הזה. אנו יכולים גם להזכיר לעצמנו שהדברים שיצר הרע רוצה הם לאמתו של דבר לא כל כך מיחדים או יפים.

בכור: רש"י אומר שהחילים צריכים לדעת מה שעתיד לקרות אם הם מתחתנים עם אשת יפת תאר ולוקחים אותה לביתם. בסוף הם יתחילו לשנא אותה. ואפילו אם הוא לא ירצה, הבן הבכור- אפלו אם הוא בנה של אשת יפת תאר - יהיה הבכור על פי תורה. הוא יצטרך להוריש לו יותר כסף לאחר מותו היות וזו ההלכה.

בן סורר ומורה: בהמשך לומדים אודות בן סורר ומורה, בן שעושה דברים מסיימים כמו רשע. הוא גונב כסף מההורים שלו, ואוכל הרבה אוכל בצורה גסה (גראב) אם הוא עושה את זה באופן שהתורה מסבירה, עם הרבה מאד הלכות נלוות, ההורים שלו צריכים להביא אותו בפני בית הדין וצריכים להרוג

אותו. היות שהוא מתנהג כך כעת, הוא יהיה רשע גדול כשיגדל.

באמת, שבן סורר ומורה לא היה מעולם. מאד קשה לקיים את כל ההלכות הקשורות בכך, אבל זה עדין חלק מהתורה. קודם כל כדי להזהיר את החילים מפני נשואין עם אשת יפת תאר ושזה מה שיכול לקרות להם אם יעשו כן היות והם לא מתחתנים בסבה הנכונה. וככל הנראה אין לה את יראת השמים והמדות הטובות שמתאים שיהיה לאשה יהודיה. זהו גם חלק מיחד מאד מהתורה- לא לומדים את כל ההלכות האלה בגלל שצריכים להשתמש בהם, אלא בגלל שהם חלק מתורתו הקדושה של ה'.

תהלים / יום ג' לחדש פרקים י"ח- כ"ב

בתהלים של היום, בפרק י"ט יש פסוק: "השמים מספרים כבוד א-ל".

דוד המלך מלמדנו שכאשר אנו מתבוננים בדברים בעולם, נראה עד כמה ה' נפלא ונאמר- מה רבו מעשיך ה'. הדבר גורם לנו לרצות לשבח את ה'.

זהו אחד הדברים שלומדים בתנ"א, - כשמתבוננים סביב בעולם, הדבר יכול לעזר ליראת שמים. אם זוכרים שה' ברא את כל הדברים הנפלאים שאנו רואים סביבנו.

תנ"א / אגרת הקדש סימן י' (ג' אלול שנה פשוטה)

ה' נותן חיות לכל העולם בזכות המצוות שהיהודים מקיימים. היות ומצוות הן גשמיות, הן מגבלות במדה כמות וזמן אחרת לא יוכלו להוריד את החיות. לצדקה, גם יש כמות: הגמרא אומרת שאם נותנים הרבה צדקה, לא לתת יותר מחמש (שקל אחד מכל 5 שיש לאדם).

כשאדם מקיים מצוה, הוא מביא חיות מה' לתוך העולם, בגלל שהמצוות הן גשמיות ויש להן מדה הם מביאות כמות מסויימת בלבד של חיות אל תוך העולם.

אם אדם פספס הזדמנות לקיים מצוה, או חס ושלום עבר עברה הוא החמיץ הזדמנות להביא את חיות ה' לעצמו ולכל העולם לקרב את ביאת המשיח.

רגע, נשטא קיין פארפאלן, לעולם לא מאחר! ה' נתן לנו את כח התשובה!

היות ותשובה גורמת לחשב על חלק מהנשמה שאין לו גבול ומדה, היא גם מביאה מה' חיות שאין לה גבול ומדה. כך, היא יכולה לתקן את החיות שחסרה קודם.

ולמען האמת, החיות שיוצרת באמצעות התשובה, חזקה יותר אפילו מחיות שצדיק מושך. והרי צדיק הוא אדם שנצל את כל ההזדמנויות שלו כל הזמן להביא את חיות ה' לעולם!

מחר בעזרת ה' נלמד על הצורך בצדקה מסוג מיחד כדי לגרום לנו להרגיש את החיות החזקה של התשובה בעולם.

היום יום / ג' אלול

כלנו מאמינים בהשגחה פרטית. ה' יודע הכל וגורם לכל דבר בעולם לקרות בדיוק בדרך שבה קרה. אנו יודעים שכל יהודי בא לעולם הזה עם שליחות מיחדת, תפקיד מיחד מאת ה'. הוא נמצא במקום הנכון כדי למלא השליחות וקיום השליחות גם הוא בהשגחה פרטית.

למה הבונה?

המקום שבו אתה מקיים את שליחותך, ממתין לך מאז שה' ברא את העולם! כדי שאתה! תקיים את

השליחות שלך שם. והנשמה שלך חכמה מאז שה' ברא אותה לזמן הזה של קיום השליחות המיוחדת שה' רוצה שתקיים.

ספר המצוות / מצוות לא תעשה רט"ו

בספר המצוות לומדים את מצוות לא תעשה רט"ו על כלאי הכרם- לא לשתול ירקות או תבואה בכרם- מקום שבו גדלים ענבים. מקימים את המצוה הזו גם מחוץ לארץ ישראל. לכן אם בעל כרם מחליט שהוא רוצה לגדל מלפפונים, עליו למצא מקום אחר לשתול אותם. אם הוא שותל אותם בתוך הכרם שלו, אסור לאכל את המלפפונים האלו. אפילו אם הדבר ארע בטעות (למשל הוא אכל חתיכת אבטיח בשבדק את הכרם שלו, וחלק מהגרעינים נפלו והחלו לצמוח) זה עדין אסור. מתחילים ללמוד את ההלכות של המצוה בפרק ה' היום ברמב"ם.

רמב"ם / הלכות בלאים פרקים ג', ד', ה'

ברמב"ם היום לומדים עוד על בלאים, לא לשתול או לנטע סוגים שונים של צמחים יחד. **פרק ג'**- אסור לנטע סוגים שונים של צמחים יחד. האם הבונה שאי אפשר לנטע גזר סגול ליד גזר כתם? לא. זה בסדר בגלל ששניהם גזר. בפרק הזה אנו לומדים מה נחשב לסוגים שונים. אנו גם לומדים מה המרחק שצריך להיות בין הצמחים על מנת שייחשבו גדלים יחד. אם קל לראות שהם לא נשתלו יחד, למשל אם יש מחיצה ביניהם או שזה בסוגים אחרים של שדות, זה אינו נקרא בלאים. **פרק ד'**- מה לעשות אם רוצים לנטע שני סוגים יחד באותו שדה? אפשרות אחת היא שהם יהיו במרחק מספיק שאינם יכולים להתאחד לצמח אחד, אחרת יש צורך להפריד ביניהם. **פרק ה'**- בפרק הזה ובארבעת הפרקים הבאים, לומדים על כלאי הכרם. התורה מקפידה מאוד לא לנטע עוד דברים יחד עם ענבים. ומצוה זו מקימים אפילו מחוץ לארץ ישראל. לומדים באיזה אורך הצמח צריך להיות, וכמה הוא צריך לגדול על מנת שייחשב כאסור.

זרכי החסידות / הפרשה החסידית - שפטים

אנחנו יכולים ללמד לקח חשוב מאד מהפרשה כיצד עלינו לעבוד את ה'. בתחלת פרשת שופטים (בשבוע שעבר) למדנו שלכל עיר יש צורך בשופט שיודא שכל אנשי העיר מתנהגים באופן שהם צריכים להתנהג. היכן יושב השופט? בשער העיר. הגוף של כל יהודי הוא כמו עיר קטנה, גם לגוף יש שערים! היכן נמצאים השערים? אלו החלקים בגופנו שאנו יכולים לפתח ולסגור כדי לאפשר למשהו מבחוץ להכניס אלינו פנימה- העיניים, האף, האזניים והפה. "השערים" האלו נפתחים כדי שנוכל לאכול, לשתות להקשיב ולהריח- וגם להוציא למשל על ידי דבור. עלינו לדאג לשלשערים שלנו ישנם "שופטים" שמחליטים מתי לפתח ומתי לסגור. העיניים שלנו נפתחות רק להכניס פנימה דברים כשרים על ידי שנסתכל רק על תמונות של בעלי חיים כשרים

וּדְבָרִים צְנוּעִים. הָאֵף שֶׁלֵּנוּ צָרִיךְ לְהַרְיֵחַ אוֹכֵל כֶּשֶׁר, הָאֲזָנַיִם שֶׁלֵּנוּ צָרִיכוֹת לְהִקְשִׁיב לְדַבְרֵי תוֹרָה וְלֹא לְלִשׁוֹן הָרַע חֵס וְשָׁלוֹם, וְהִפָּה שֶׁלֵּנוּ צָרִיךְ לֹאמַר רַק מְלִים יְפוֹת וְדַבּוּרִים שֶׁל אֲהַבֵּת יִשְׂרָאֵל.
(פְּרָשַׁת שׁוֹפְטִים תַּשְׁמ"ח).

גְּאוּלָּה וּמְשִׁיחַ / בְּסוּף יִהְיֶה טוֹב!

מִקְדָּשׁ לְעֵלּוּי נִשְׁמַת סִבְתָּנוּ הָאֲהוּבָה מְרִים צִימְעַל בֵּת הַרְבּ יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִיזְמֵן

הַנְּבִיא מִיכָה חֵי בְּאוֹתָהּ תִּקְוָפָה כְּמוֹ הַנְּבִיא הוֹשֵׁעַ, עָמוֹס וִישַׁעְיָהוּ. הוּא הִזְהִיר אֶת מְנַהֲיָגֵי עַם יִשְׂרָאֵל מִהִדְרֹךְ בֵּה הֵם מִתְנַהֲגִים לְאֲנָשִׁים הָעֲנִיִּים וְכֹךְ ה' מְצַטְעֵר. אָבֵל מִיכָה גַם הִתְנַבֵּא נְבוֹאוֹת עַל הַגְּאוּלָּה, כְּמָה מְבִינִיָּהוּן מְאֹד מְפָרְסְמוֹת. לְהֵלֵן נְבוֹאָה אַחַת עַל קְבוּץ גְּלוּיּוֹת:

אָסֵף אֶאֱסֹף יַעֲקֹב כָּלֹךְ קְבֻץ אֶקְבֹּץ שְׂאֵרֵי יִשְׂרָאֵל יַחַד אֲשִׁימְנוּ כְּצֹאן בְּצֹרָה כְּעֵדֶר בְּתוֹךְ הַדְּבָרוֹ תְּהִימְנָה מְאֹד

אָסֵף אֶאֱסֹף יַעֲקֹב כָּלֹךְ – ה' אוֹמֵר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל "אֲנִי אֶקְבֹּץ יַחַד אֶת כְּלָכֶם!

קְבֻץ אֶקְבֹּץ שְׂאֵרֵי יִשְׂרָאֵל – אֶאֱסֹף מִכָּל קְצֵה אֶת הַיְהוּדִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ

יַחַד אֲשִׁימְנוּ כְּצֹאן בְּצֹרָה – אֶעֱשֶׂה אוֹתָם כְּצֹאן הַמְּקַפִּים בְּגֵדֶר הַמְּגִינָה עֲלֵיהֶם

כְּעֵדֶר בְּתוֹךְ הַדְּבָרוֹ תְּהִימְנָה מְאֹד – הַמְּקוֹם אֵלָיו אָבִיא אוֹתָם (אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל) יִהְיֶה רוֹעֵשׁ כְּמוֹ דִּיר שֶׁל כְּבָשִׂים.

ה' אוֹמֵר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֲמָצְעוֹת הַנְּבִיא מִיכָה: לְמִרּוֹת שֶׁעֲבַרְנוּ גְלוֹת קָשָׁה, בְּסוּף ה' יִקְבֹּץ יַחַד אֶת כּוֹלָם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה בְּטוֹחִים וְשִׂמְחִים!

(מִיכָה, ב', י"ב)